

Flor de eard C. COSTA

SANT LLORENC DES CARDASSAR

GENER DE 1979

-ES POU COLOMER-

un nou consistori

A la fi!. Ja hi ha data -3 d'abril- per a les vinentes eleccions municipals. A hores d'ara, hi ha rumors a balquena. S'ha arribat a parlar de cinc llistes que, ben bé potser, acabin éssent dues o tres. Però això, ara i aquí, no importa; el que serà vertaderament important és el que passarà a partir de dia tres d'abril. Com serà el nou consistori?. Tot està en cara per decidir. Onze persones seran els representants, al manco teòrics, del Poble. Batle i consellers dirigiran, de Bell nou, la nau vilatana; cap a on?.

Em preocupa el nou consistori, perquè de segur tindrà mal investir amb un sac de deutes a l'esquena i encaixonat en unes entructures ja ben caduques.

HONRADESA, IMAGINACIÓ, ILLUSIÓ i TREBALL potser són qualitats indispensables. Honradesa per no caure en les múltiples tentacions de comissions, d'enganys, de favors... Imaginació per poder sortir d'estructures fetes, per arribar a nous plantejaments, per aconseguir un nou ésser de l'Ajuntament. Illusió per poder vèncer els múltiples problemes reals i si cal, per tornar començar altra vegada després d'un possible fracàs. I treball, sobre tot treball, desinteressat, anguniós ingrat i potser criticat. Potser, de tot això els aspirants a concellers en seran ben conscients, puix de segur saben bé és aquesta una tasca de servei, per servir al poble i no per ésser servits. Potser Sant Llorenç en té necessitat d'un Ajuntament honrat, net i obert. Qualitats, totes, que sens dubte tindran els elegits. La història de cada dia en serà testimoni.

Potser és aspirar a massa, però sí, voldria un Ajuntament nou completament; que sigui "representant del Poble davant la Administració" i no "representant de Madrid davant el Poble"; i això sols es pot aconseguir mitjançant la COMUNICACIÓ, el diàleg Ajuntament-Poble. Comunicació sols factible si el nou batle està voltat per un bon planter de col·laboradors (=consellers) i si aquests aiximateix no es creuen omnipotents i també es volten d'altres col·laboradors i surten al carrer a parlar amb la gent -no dic els quatre amics, dic "la gent"- i actuen en conseqüència. Un diàleg que forçosament haurà de néixer a la Sala, demanant una i altra vegada, sense cansar-se i donant, al mateix temps, comptes de "tot" oberta i sovintment.

Un altre factor potser important és la PLANIFICACIÓ, saber "on" vol anar i "com", amb les fites ben clares, potser l'única forma de no caure en la trampa múltiple dels assumptes urgents, dels expedients, el plaç dels quals s'acaba, dels infinits microproblemes i esgotar, així, la seva capacitat i el seu temps sense dur a terme la cosa més important: l'acció creadora que amplii la frontera dels drets i les responsabi-

litats del poble.

Potser tot això és imprescindible per poder parlar de "nou Ajuntament".

Dins aqueix contexte expressat, potser es necessita, entre altres coses, un Ajuntament:

- . girat envers l'Escola, tan fonamental i tant de temps abandonada; que no solament "conservi l'edifici escolar" arreglant les persianes -que ja és molt- si no que també promogui la participació dels pares perquè puguin arribar a aquell "control i gestió" constitucionals, que es preocupi, en definitiva de la dignitat i de la qualitat de l'ensenyança.

- . que solucioni, d'una vegada i per a sempre, el problema de Cala Millor. Que aquest trocet de terme segueixi engreixant als "grossos", però que també redundeixi sobre la totalitat de la comunitat.

- . que realitzi una gestió urbanística equilibrada, pensant amb els nostres renéts, que respecti la mare natura i, sobre tot!, que sigui justa i equitativa (que no s'estravengui més que uns puguin fer xalets sense permés d'obres i altres, més humils hagin de mester mil papers per fer un bany al capdaval del corral).

- . que ajudi i promogui, de veres, l'esport per l'esport, la cultura física (no solament els "negocis" de l'esport). I també l'activitat cultural, gairebé fins ara inexistent, ja sigui per la inhibició dels anteriors consistoris, ja sigui per la ridiculesa dels pressuposts.

- . que doni real i profunda autonomia (aquest mot tan de moda) a So'n Carrió (condemnat d'altra manera a ésser sempre el darrer mot del credo).

- . que, en definitiva, no oblidí cap de tants d'altres serveis que tenen per objecte el foment dels interessos i la satisfacció de les necessitats generals i de les aspiracions ideals de la comunitat municipal.

Es tasca ingrata, llarga i potser criticada, ja ho hem dit; els onze elegits de segur ho saben i així ho accepten.

Esperança i confiança o decepció i continuïtat?; el temps en serà la insubornable revàlida.

el despreci

Ho dic?. No, no ho dic. Si ho dic després diran que sou partidista; fins i tot potser diran que faig "partidisme electoral" enc que no sigui aquest el motiu. Però, d'altra banda, si no ho dic no estic aplè, tenc remordiments puix és el que pens.

Sí, ho diré. No és cap calúnnia, pens que és ben veritat; i, abans de res, he d'ésser honrada amb mi mateixa. Honradesa: mot abstracte, subjecte a múltiples interpretacions i d'assimilació imprescindible per poder assolir el concepte "persona". Ho diré!.

Darrerament, i amb això de la Premsa Forana, he trescat

una mica. He conegut, per damunt damunt, la problemàtica de les publicacions pobres de l'Illa. Una mica sense voler he analitzat i he tret unes conclusions. La situació de Flor de Card és gairebé única; potser cap altra publicació acapara, almanco tan obertament, tant de despreci, tanta indiferència, tanta doixadesa per part dels "representants oficials" com la nostra.

Tenc ben clar que no puc ésser mai ben vista per aquests "representants oficials", puix la intenció és "fer poble", o sigui descobrir problemes i no ensabonar gent, dir el que pens i no el que em convé, intentar empènyer i no fer caramull... tot un munt d'agravants que m'han d'enfrontar al poder.

Però, tots aquests condicionaments, a altres indrets, no generen despreci obert, generen un respecte, potser incòmode, però educat -un mal necessari o si voleu un mal sense remei-, envers la necessària diversitat de criteris i punts de vista.

Aquí, a Sant Llorenç, no. Aquí, el despreci despulcat, simplement no hi som, no existeix, o al manco, fan de no veure'm

I si intentes parlar-ne, de seguida surt el mot: "és que no feis crítica constructiva", "feis crítica destructiva"... Però jo després, capbaix, hem deman: ¿quins criteris es segueixen per determinar si el que faig és constructiu o destructiu?, els de la gent que copa el poder en ses diverses formes? Poden ésser, a consciència, vàlids aquests criteris?. Crec que no, crec que són simples i partidistes. Crec que set anys de treball, gairebé diari, d'acaramullar maldecaps i, fins i tot, enemistats personals no poden demostrar solament ganes de "destruir". Crec que forçosament darrera aquest o un altre treball desinteressat hi ha d'haver un ideal socio-cultural, mi nim potser, però imprescindible. No puc acceptar, idò, honradament aquests raonaments.

Un altre mot que surt sovint és el de "partidista". Mot que sens dubte he guanyat pel fet d'ésser oberta "a tothom"; pel fet d'haver publicat a mes pàgines tots els articles que, vinguessin d'on vinguessin, m'han arribat. A consciència, tan poc puc acceptar aquest adjectiu puix no és meva la culpa si uns dels que més articles envien són membres de partits anomenats d'esquerra (??). El que és ben cert és que mai he rebutjat articles provinents de la part dretana. A dir ver, fins i tot, potser he estat una mica injusta puix si he "pregat" articles a algú, ha estat precisament a aquests darrers. No!, no puc acceptar l'adjectiu de "partidista", més bé crec és una resposta a la incapacitat o al treball d'escriure quatre mots, o, en darrer terme, perquè sempre és més agradable estar a l'esguard que sortir a l'arena.

Amb tot i amb això, potser l'obert despreci dels qui ja tenen data fixa per anar-se'n de la Sala és justificat, puix cal recordar que hi entraren digitats en temps de la dictadura, i no vull dir que això sigui dolent del tot ni molt menys que al entrar-hi no fossin unes persones ben escoltats, però potser, amb el contacte del poder s'anaren creixent, a poc a poc, dins la "sobirania" i el "carisma" -ambdós conceptes ben

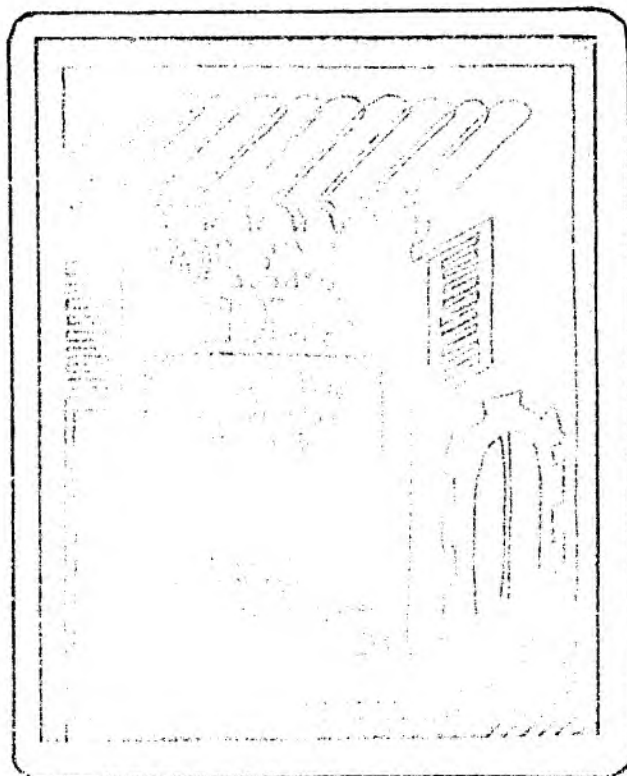
perillosos-, i això va fer que altres idees o comentaris fos sin rebutjats de cap, i que els qui no combregaren amb la total ideologia del poder fossin mal vistos. Per adonar-se'n de tot això basta repassar la primera etapa de Flor de Card; de seguida es veurà lo tènues i infantils que foren els motius de fricció que culminà amb l'expulsió del Card de l'Ajuntament, davant de la inibició de l'Església.

El que certament no acab de veure clar, el que no comprenc de cap manera és que gent teòricament oberta, democrata, nacionalista...(i Déu sap quantes coses més), persisteixi en el despreci.

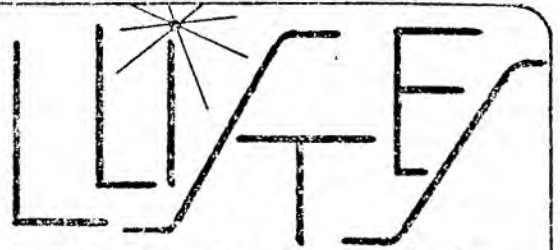
No comprenc com una gent, que encara no ha tastat la mel del poder, ja parteix cap a la conquesta d'aquesta "representació oficial", gairebé assegurada, amb aquesta mena de temor que es reflexe amb el despreci esmentat.

I dic això, i de veritat, em voldria errar; voldria que les proves que d'aquest despreci en tenc sols fossin desgraciats oblits o tancig. Voldria no fos simptomàtic el fet que, éssent Flor de Card una revista local, oberta i, segons apuntava el diari "Ultima Hora", una publicació seriosa, responsable i veritablement arrelada a la realitat de l'Illa, s'estimin més els mitjans d'informació provincial -més garrits, més importants, més rics i, sobre tot, més manipulats- per expressar, directa o indirectament, els seus pocs manifestes i/o opinions.

Voldria, dic, errar-me puix seria un mal començament d'aquesta nova època oberta, democràtica i esperançadora encara que, els més optimistes diuen, ha de començar a la nostra vila. Sols sobre la base d'un profund respecte mutu entre persones i ideologies es pot començar a parlar d'èpoques noves.

eleccions generals

Comentari: I. Humbert

El passat 21 de gener finalitzà el plaç de presentació de candidatures per al Congrés i per al Senat. Una vegada públiques les llistes electorals, cal fer un petit comentari del que serà l'aspecte polític a la propera campanya electoral.

Per ventura un dels aspectes a tenir més en compte seria la divisió que ens ofereixen els partits, tant per la dreta com per l'esquerra (més a l'esquerra, encara, que a la dreta).

També caldria parlar de la "rentada de cara" que s'han fet alguns partits; cas de Aliança Popular que ara es presenta com una poció de més credibilitat que a la passada campanya del 15.J encara que els interessos siguin els mateixos. Per tant, l'opció que presenta la C.D. -el nou nom de A.P.- no és gens nova si no ben al contrari.

Més a la dreta hi tenim els nostàlgics de sempre; les visions fantasmals no abandonen els seus somnis. Electoralment no representa més que una petita minoria que es troba, normalment, dins les grans ciutats i que són els grans activadors del terrorisme de dretes. Aquesta coalició formada per "Fuerza Nueva" i "Córculos José Antonio", "avant match", és de possibilitats quasi nulles.

A l'esquerra de C.D. hi ha la U.C.D., aquesta mescladissa de ideologies democrata-cristianes, lliberals, social-demòcrates, espontanis i girajaques. La U.C.D. sembla el "Koctail Arco Iris" que, dins la copa és molt bell però que no es pot beure d'agre que és. Però, amb tot i amb això, és l'única opció de dreta vàlida i amb possibilitats; no oblidem que es presenta com el partit del Govern i això inclou el domini que encara té damunt els mitjans de comunicació: premsa, ràdio i, principalment, tve; a més, com a govern en el poder, de la presió psicològica que farà sobre el vot indecís.

A l'esquerra hi ha el P.S.O.E. que es presenta amb una opció menys radical que a les passades generals. Les circumstàncies són completament oposades, d'ésser un partit quasi clandestí ha passat ha ser una alternativa real de poder, i aquesta alternativa és més aprop que mai. La lluita contra l'atur i la inflació són els primers punts del seu programa. Cal pensar en la força que li donarà la central socialista U.C.T.

A l'esquerra del P.S.O.E. hi ha el P.C.I.B. (partit comunista) que es presenta amb l'opció de sempre, per ventura menys radicalitzada. El desplaçament del P.S.O.E. cap a una social de mocràcia, dona als comunistes la possibilitat d'augmentar uns resultats, molt més d'acord amb la seva força real. La central sindical CC.OO. serà la carta que jugaran els comunistes.

La coalició dels socialistes de Mallorca i Menorca és pot dir que és l'única opció de ideologia realment nacionalista (idea de Països Catalans). En principi és una opció una mica utòpica; un dels ideòlegs és en Sebastià Serra que es presenta per al Senat

El Partit Carlí es presenta per primera vegada davant l'electorat mallorquí. Socialisme autogestionari és el nou segell, deixant de banda la idea de "Dios, Patria y Rey". Pot constituir una sorpresa.

I més a l'esquerra hi ha un grapat de grups amb una ideologia molt semblant; sols petits matisos els separan. Separadament són molt minoritaris i les seves possibilitats són quasi nul·les, però aportaran el testimoni de la seva lluita.

Una vegada feta aquesta petita síntesi, i amb la finalitat que els llorencins comencem a decidir el vot, vet aquí les llistes de candidats:

A- VOTS ÚTILS (segons article de Pere Bosch a "Ultima Hora")

DRETES:

C.D.E. -Coalición Democrática Española-

<u>Congrés:</u>	<u>Senat:</u>
Antonio Alemany Dezcallar	Damian Barceló
Roman Piña Homs	José Ma.Lafuente
Antonio Ensenyat Seguí	
José Ma.Juan de Sentmenat	
Carmen Quintero Ferrer	
Antón Charártegui Goya	

U.C.D. -Unión de Cantro Democrático-

<u>Congrés:</u>	<u>Senat:</u>
Iñigo Caverro Lataillade	Jeroni Albertí
Miguel Duran Pastor	José Zaforteza
Santiago Rodriguez Miranda	
Francisco Garí Mir	
Juan José Ribas Guasch	
Juan Sintes Anglada	

ESQUERRES: P.S.O.E. -Partido Socialista Obrero Español-

<u>Congrés:</u>	<u>Senat:</u>
Félix Pons Irazazabal	Gregori Mir
Emilio Alonso Sarmiento	Miquel Oliver Massutí
Joan Francesc Triay Llopis	
Francisco Obrador Moratinos	
Magdalena Seguí Salvà	
Joan Tur Ramis	

P.C.I.B. -Partit Comunista de les Illes Balears-

<u>Congrés:</u>	<u>Senat:</u>
Ignasi Ribas Garau	Victorí Planells
Manuel Cámara Fernandez	José de Vilchez
José Valero Gonzalez	
Antonio Casero Rodriguez	
Miguel Ramón Juan	
José Alonso Aguiló	

(En teoria aquestes són les quatre opcions realment fortes i boque, de segur, es repartiran la majoria dels escons, tant del Congrés de Diputats com del Senat. Cal destacar que el cap de llista de la U.C.D. és l'actual Ministre de Educació i Ciència; tema, aquest, amplament debatut i criticat sobre les planes de

la premsa "provincial".)

NACIONALISTES D'ESQUERRA:

P.S.M.-P.S.M. -Socialistes de Mallorca y Menorca-

Congrés:

Andreu Murillo

Guillem Coll

Victor Alomar

Joan Adrover

Joana Ma. Fiol

Eberhard Grosske

Senat:

Sebastià Serra

Damià Ferrà Pons

B- ALTRES LLISTES (no entrarien dins el quadre esmentat de vots útils, però hi són)

UNION NACIONAL (UN).
- 1) Enrique Yarza, 2) Juan Boned Colomar, 3) Pilar Cerdá Sáinz, 4) Enrique Feliu, 5) Antonio Enseñat y 6) Pablo Cavaller. Juan Oliver, Francisca Gralla y Miguel Sánchez, suplentes.

PARTIDO CARLISTA (PC).- 1) Josep Ma. Biarnes, 2) Antonio Blaries, 3) Carlos de Villalonga, 4) Juan Cañellas, 5) Felipe de Villalonga y 6) Valentí Sorribas. José Enrique Cabellos y Guillermo Darder, suplentes.

MOVIMENT COMUNISTA - ORGANITZACIO D'ESQUERRA COMUNISTA.
1) Antoni Mir, 2) Ma. del Carmen López, 3) Aina Gomila, 4) Mateu Ramis, 5) Isabel Ullacía López Doria y 6) Francisco Delgado. Isidro Forteza, suplente.

PARTIT DEL TREBALL DE LES ILLES.- 1) Jaume Peralta, 2) Bartolomé Pons, 3) José Mato, 4) Bartolomé Rodríguez, 5) Ramón Orfila y 6) Olegario Preto. Beatrice Colom y Francisco Cano, suplentes.

ORGANIZACION REVOLUCIONARIA DE TRABAJADORES (ORT).- 1) Ma. José Echezarreta, 2) Jaime Oliver, 3) Rafael Guerinos, 4) Pascual Sesé, 5) Rafael Carrión y 6) Casildo Navarro. Francisco Villanueva, suplente.

LIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA (LCR).- 1) Lorenzo Buades Castell, 2) Antonia María Lourdes Sabater, 3) Antonio Juan Vadell Vidal, 4) Antonio Reynés Torres, 5) Manuel Martín Jimeno y 6) Antonia Carrillo Riera.

PARTIDO COMUNISTA DE LOS TRABAJADORES (PTC).- 1) Ma. Asunción Vidal Merrando, 2) Antonio Pellas Pascual, 3) Ma. del Pilar Garijo González, 4) Manuel Carlos Bernabeu Brotons, 5) Ma. del Pilar Calvo y 6) Salomé Enguer Reig.

UNION PARA LA LIBERTAD DE EXPRESION (ULE).- 1) Juan Ramis Sastre, 2) José Canto Ramírez, 3) Manuel Arnau Peñalvarez, 4) Rafael Salom Rosselló, 5) Román Fernández Tejada y 6) Juan Bautista Nicolau Tomás. Antonio Bosch Castelló, suplentes.

Francisco Umbert Perelló

CA'N XESC

Reparaciones Eléctricas del Automóvil

c/. Clavel, 20 — Teléf. 56 90 67

SAN LORENZO (MALLORCA)

"Flot de Card"
al servei de
la comunitat
llorençina !!!

LA EQUITATIVA

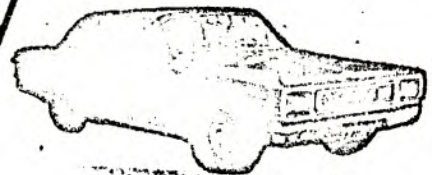
assegurances

ALFA

màquines de cosir

BERNAT POLIT

Cardassar, 17

AUTO - ESCUELA GILI

DIRECTOR: PEDRO GILI TOUS

Cl. Gran Via, 42 - Teléfono 56 22 31

ARTA (Mallorca)

ELECCIONS

DEL CANÇONER POPULAR DEL P. RAFEL GINARD BAUÇA

En Pep Serra diu: -Figuera,
si es meu partit torna entrar,
et tenc d'arribar a posar
per bubota a sa garbera. GAL

Dones, si no teniu pa,
menjau-vos ses figues seques:
això són ses papeletes
que mos donares ses dretes
quan anàrem a votar. A

En parlar d'anar a votar,
tot és farina i blat,
i, llavò, quan han votat
i volen manllevar blat,
sois no els ho volen deixar. GAL

Es tort Mates se pensava
que el farien regidor,
i el feren escurador
de secretes de la Sala. A

Na Pasquala cerca vots
amb sa Beata Melindra,
Na Llagosta i Na Casinta:
vaja quins quatre endiots! SI

Recoranta cireretes,
quina casta de calops!
En Barrera an es seus vots
los donava figues seques. MANA

Regalista, regalista,
regalista, regalè't.
Ja fa estona que conec
ses mates que fan llenrisca. POB

En Culàssio se pensava
dur sa vara i comandar,
i s'ha hagut de conhortar
amb so mànec de sa pala. SO

Jo som un homo comú,
de Déu esper es govern.
Es batles no van a infern,
però el dimoni els hi 'du. AND

Si jo arrib a dur sa vara
com a batle rigorós,
embarcaré aqueis senyors
que duen pèl per sa cara. FEL

A la vila que aniràs,
segueix s'usança que trobes;
no vulgues posar lleis noves,
perque tè'n penediràs! LLUCM

Jo tenc sa meva senyora
que no em vol començar foc,
perque diu que he de dar es vot
an es partit de l'Aurora. SI

Verge de Sant Salvador,
Vós qui estau en es putxet;
es partit d'En Ribotet
mos ha buidat es sarró. A

I en sa nit, venga, toc-toc!
-Desperta el qui dorm i re-
(posa!
-¿Que cercau? ¿Que voleu qual-
(que cosa?
-Da'm es vot, da-m es vot,
(da'm es vot!.

A ca meva va venir un senyor:
-Pere Antoni, m'has de dar es
(vot!
I jo n'hi vaig dar amb un ga-
(rrot!
Me va fer ofertes: li vaig dir
que no.

Triadella d'En Josep Cortès

TEMPS ENRERA

**ramon
roselló**

1260, 5 MAIG.- Bartomeu Benimelis i muller Elisenda venen a Berenguer Benimelis, el seu germà, la quarta part del rafal des Pla, en el terme de Bellver, tengut en nom del rei a delme i tretzena, per preu de 16 lliures. Confronta amb rafal de Pere Montsó, rafal de Pere Ivorra, rafal de Jaume Picany i honor de Benimelis. Firmà dita Elisenda en poder de Bernat de Nardona, prevere que serveix l'església de Bellver, en presència de Miquel de Berga, Guillem des Colomers i Pere Granell.

1269, MARÇ.- Bernat Esteve i muller Pereta venen a Pere Pla un rafal en el terme de Bellver, tengut en nom del rei a delme i 14^a, per preu d'onze lliures i mitja. Confronta amb honor de Berenguer Ferragut, honor de Guillem Sitges, Cala Manacor, honor d'En Pardines. Firmà dita Pereta en poder de Berenguer Tàpies, r rector de l'església de Bellver, en presència de Pere Font, Guillem Forn i Guillem Cameró (AR. Prot. 347 f. 47v)

1274, JULIOL.- Pere Cifre i muller Elicsén venen a Bernat Carbonell una alqueria situada en la parròquia de Bellver, terme de Manacor, per preu de 137 lliures. Confronta amb honor de Benimelis, rafal de Bartomeu Jover i honor de Mateu Font. Firmà dita Elicsén i els seus fills Alexandre i Berenguer en poder de Pere Metge, prevere i rector de l'església de Bellver. (Prot. 348 f. 247v)

1274, OCTUBRE.- Nadal Bardó i muller Melia venen a Pere Carbonell la seva part de l'alqueria Benibi per preu de 1.000 sous. Firmà dita Melia en poder de Pere Metge, prevere i rector de l'església de Bellver. (Prot. 348 f, 247 v)

1275, GENER.- Pere Saragessa i muller Maria venen a Pere des Pla la meitat de l'alqueria i rafal fitat i assanyalat, en el terme de Manacor, per 750 lliures. Firmà dita Maria en poder de Pere Metge, prevere i rector de l'església de Bellver en presència de Guillem Colomer i Guillem Ferrer. Testimonis: Arnau Tarragona, Bartomeu Barba i Castelló Tomàs. (Prot. 347 f. 131)

1281, AGOST.- Berenguer Cameró i muller Elisenda venen al seu pare Guillem Cameró la part que li toca de l'alqueria Bonisia, parròquia de Bellver, terme de Manacor, per 20 lliures i mitja. (Prot. 350 f. 101v)

1287, NOVEMBRE.- Bernat Julià i muller Agnès, habitants de Felanitx, venen a Simó Gemila la tercera part que tenen a la meitat d'un rafal a la parròquia de Bellver, per 112 sous. (Prot. 351 f. 290)

1298.- Bernat Ribera i muller Maria venen als germans Pere i Bartomeu Pantaleu tres parts de certa alqueria del terme de Bellver, per 33 lliures. Confronta amb la mar, alqueria la Riba, alqueria de Pere i la de Guillem Torrent. (Prot. 354 f. 266v)

1393, 6 SETEMBRE.- El governador diu al batle de Manacor que "per afers molts arduos tocans la honor del senyor Rey e comuna utilitat de la cosa pública, haïam de gran necessitat"... Arnau Sureda, Bonanat Comes, Bernat Ballester, Joan Seva, Francesc Meix, Nicolauet Truiol, Jaume Ballester, Antoni Ballester i Guillem Portell. (LC 66 f. 29 v)

1400, DESEMBRE.- Per pagar censos Antoni Llobet assigna a vendre al seu rafal dit Monsoriu. (LC 77 f. 213 v)

1401, OCTUBRE.- Francesc Meix i Bartomeu Navata volen fer partió del bestiar de llana que tenen en comú en la cavalleria que fou de Rodrigo de Berga. (LC 80 f. 182v)

1403, NOVEMBRE.- Ser Franca de Berga, abadessa del monestir de Santa Clara de Ciutadella de Menorca diu que Bartomeu Navata de Sa Punta li féu donació entre vius de certa moneda i encara no ha rebut cap paga. (LC 82 f. 171)

1405.- Salvador Santceloni comprà un captiu a Guillem Bagur, anomenat Jordi, per preu de 60 lliures (LC 84 f. 196)

1413.- Bernat Cabrer ven a Guillem Mascaró la seva serventa Maura per preu de 45 lliures. (Prot. Francesc Sabet S-33 f. 74v)

ÉS AHÒ AUTONOMIA?

En primer lloc, valorem positivament -i a pesar de totes les deficiències- el moment polític que està vivint el nostre poble, davant les pròximes eleccions.

Sabem que -d'acord amb el Document "L'Església de Mallorca davant les noves realitats polítiques del nostre poble", aprovat pel Consell Presbiteral, el maig passat- ens hem de mantenir independents respecte als partits polítics, però, també d'acord amb l'esmentat Document, no podem deixar de sortir en defensa d'una real autonomia cultural, econòmica i política del nostre poble (núm. 22).

Per això, i reconeixent que la Política no es distingeix per esser un joc net, DENUNCIAR com atemptatòries contra les nostres persones, la nostra cultura i llengua, la nostra personalitat de mallorquins de la Part Forana o de Ciutat, les següents incoherències:

1ª Que els partits a la nostra Illa no tinguin autonomia suficient per elaborar no solament les llistes de candidats sinó també els programes del partit aplicats a ca nostra. Que consentin que les llistes i els programes continuïn fent-se a Madrid.

2ª. Que el partit del Govern (UCD) presenti com a primer de llista, entre els candidats al Congrés de Diputats, un home que no és de Mallorca, ni viu a la nostra terra, i que, en conseqüència, un mallorquí quedi fora de la llista.

3ª Que els dirigents que resideixen a ciutat (o a Madrid) en lloc de respectar l'autonomia de cada poble de l'illa, se superposin a la realitat i a les persones que formen els nostres pobles.

Pina, 25 gener 1979,
23 capellans de la part forana.

(NOTA: Aquest article, aparegut també a la premsa "provincial", causà cert impacte. Ha provocat un fort i potser inegociable article de J. Planas S. -secretari de premsa d'UCD- i altres comentaris de gent potser més o menys relacionada amb els partits "grossos")

ELECTRODOMESTICS
I
FONTANERIA

ORDINAS - FEBRER

Major, 22 - T. 569100

DISTRIBUIDOR OFICIAL

UN NOU CONSISTORI - I

Una mica dins la tònica de la primera part de l'Editorial, intentarem aportar un grapat d'idees encaminades a aconseguir el que podríem anomenar AJUNTAMENT IDEAL. Un Ajuntament potser utòpic i també potser realitzable; de totes maneres seria una mena de meta o un camí per on anar.

Cal advertir que som conscients que res pot partir d'una ideologia neutra. Les aportacions seran, idò, ideològiques, que no vol dir "de partit" car també cal reconèixer que, avui per avui, cap partit -excepte potser els autogestionaris- es pot adaptar plenament al moment i circumstàncies de Sant Llorenç d'avui. Aquesta sèrie d'articles tindrà, idò, ideologia; una ideologia marcada per un cert nacionalisme local -St.Llorenç sempre en primer terme-, per una certa lliberalitat -la llibertat sense impositcions de cadascú sols ha d'acabar on comença la del veïnat-, per un cert ideal de igualtat -si tots neixem i morim, poc més poc menys, de la mateixa manera no hi ha cap raó perquè no intentem viure-hi-, i també per un cert desig de plena autonomia del Poble -únic i irrepètible- envers les engolidores estructures fetes a Madrid o a qualsevol altre indret. Poc més poc manco aquesta és la ideologia concreta que de segur ha d'amarar aquests articles.

També coneixem les nostres limitacions puix ni en el plantejament dels problemes disposam de "totes les dades possibles" ni tenim, tampoc, cap tipus d'inspiració especial per encertar plenament en el camp de les possibles solucions.

La finalitat és, d'altra banda, ben simple, caminar pel camí d'un "fer poble" nostre de cada dia; volent dir amb això que "res" del que es pugui exposar és dogma de fe, ben al contrari, sols vol ésser una base de discussió ampliable, obrir un campal intercanvi d'idees i encara, si és possible, a la comunicació (també deu ésser això utòpic?).

Un dels trets que potser necessita aquest utòpic nou consistori és la necessitat que tindrà de

passar comptes

EL PROBLEMA

Es de domini públic que la caixa de l'Ajuntament ja té teranyines, espesses i velles, al manco en el racó dels doblers locals. Fins i tot potser és ver que alguns mesos els empleats, els treballadors d'aquesta empresa que és el nostre Ajuntament, no han pogut cobrar la mensualitat sencera al dia.

Per què no hi ha doblers propis a l'Ajuntament?. Potser la resposta és ben senzilla: si el safereig és buid és perquè la font no raja. Dit d'altra manera, la gent no paga.

El motiu?. Potser hi ha dues raons. La primera i pentura més fonamental és psicològica. La gent "ha vist" que sols paguen els "beneits" o els que hi "xupen"; potser sense voler hi ha hagut certa mentalització en aquest sentit. Si un se n'adona que el veïnat no paga -per exemple la recollida del fems o

el impost del cotxe- pentura pensa: ¿si aquest no paga per què jo he de pagar?, o és més viu que jo aquest?, jas!, jo no faig comptes pagar tampoc!. O també potser: si aquell, que té més doblers que jo no paga, per què he de pagar jo?. Ambdòs són raonaments que hem sentit dir; potser aquesta manera de pensar serà difícil d'apartar si no es fa una profunda campanya de conscienciació ciutadana envers la necessitat d'aportar tot i cadascú, el que ens pertoca.

La segona raó, potser molt lligada a l'anterior, és la necessitat que té la gent de saber on van els seus diners. Al cap i a la fi, diuen, això, els doblers, és un dels motors del món; i de fet, la gent, ara i aquí, s'hi troba ben aferrada, i consegüentment necessita saber clarament la seva finalitat i canals de distribució. També s'han sentit comentaris al respecte: Per què tenc de pagar si no sé que en fan?.

No s'intenta excusar, de cap manera, aquestes actituds, que al cap i a la fi potser sols demostren una falta de consciència ciutadana; però no és menys cert que, avui a Sant Llorenç, es donen.

POSSIBLES SOLUCIONS

De cara al primer punt potser la solució és problemàtica. Com fer pagar la gent?, a les males?, enviant el ca de bou?. No potser aquesta no és la millor solució puix entre altres coses seria molt impopular i cremaria, de seguida, el conceller en cap. Potser una mida menys compromesa -i a part de la pertinent propaganda a nivell local- seria el fer públiques, adesiara i a llocs ben visibles, les llistes dels deudors; potser així es resoldria una mica el problema.

De cara al segon punt, potser és necessària la publicació i repartiment -cal que les coses de La Sala surtin d'aquesta casa d'embulls per entrar de manera clara a cada una de les llars llorencines- d'uns estrats de comptes -potser semblants al que, no fa gaires dies, publicà la Parròquia- d'una manera regular, inexcusable, clara i verídica.

Això, evidentment, és feina i maldecaps però pentura seria compensada pels resultats.

De segur els més excèptics pensaran: ¿nombres damunt un paper?, els poden fer dir el que volen?; i aiximateix és ver, però també ho és que aleshores haurem elegit uns representants de la nostra plena confiança que seran la millor garantia de l'exposició de la veritat nua.

Grup-2

I les eleccions del CARD ?

Els primer dies de l'any s'havia d'enviar a Ciutat una relació de la Nova Junta Directiva.

PREGUEM! perquè amagats interessos o el més descarat desinterés del qui havien d'haver convocat la reunió general no acabin d'enterrar el, sempre benivolgut, CLUB CARD. Amen.

1

NOTA: Aquestes dues planes volen ésser una mena d'adhesió de la revista a la campanya contra la degradació de la natura.

¿SABEU QUE JA ES POT DESTRUIR L'ILLA DE SA DRAGONERA?

La companyia PAMESA ja té molt pocs obstacles legals, i prest podria urbanitzar-la.

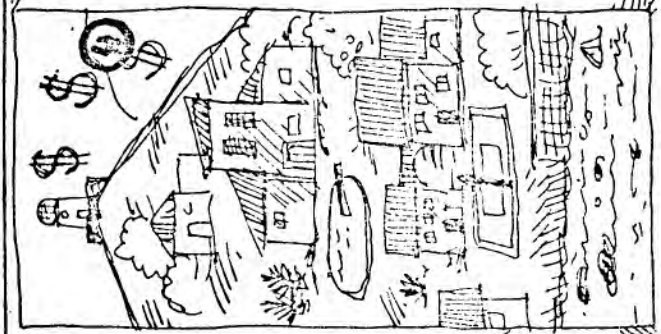
2

¿SABEU QUINA ÉS LA IMPORTÀNCIA ECOLOGIA DE SA DRAGONERA?

Té importants colònies d'auells marins, sargantanes que no es troben enlloc més, i altres representants de flora i fauna d'un interès excepcional.

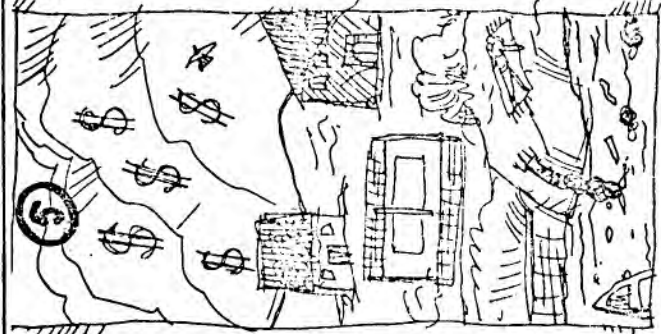
3

¿SABEU QUE EXISTEIX UNA COMISSIÓ DE DEFENSA DE SA DRAGONERA?

Esta formada per la major part dels Grups ecologistes, entitats ciutadanes, partits polítics i centrals sindicals mallorquines, i recolzada per moltes altres de fora Mallorca.

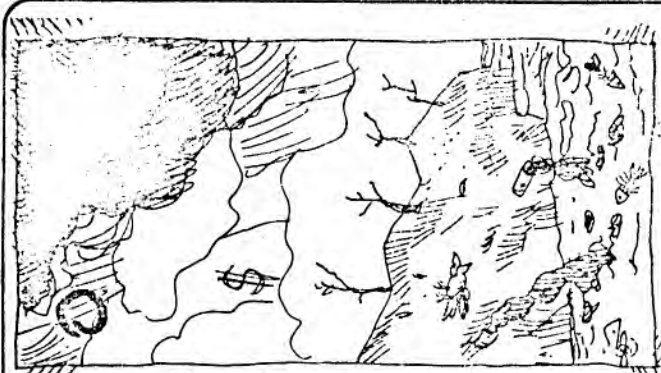
4

¿SABEU QUINA MISSIÓ TÉ AQUESTA COMISSIÓ DE DEFENSA DE SA DRAGONERA?

Impedir que sigui urbanitzada; fer que des d'ara pugui servir per l'establiment de tots els que estimem la naturalesa i dels nostres successors.

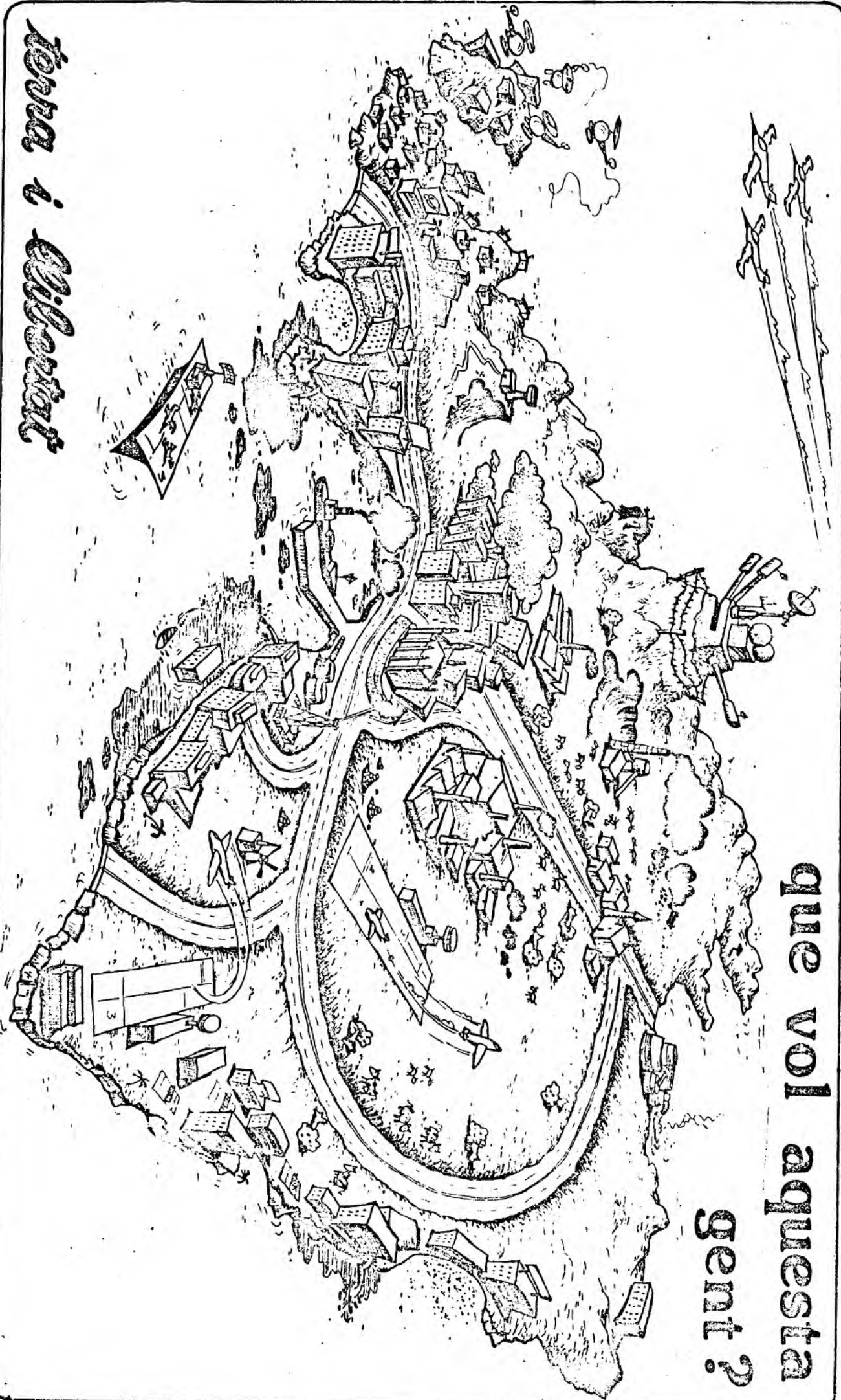
5

¿SABEU QUINA ACCIÓ IMPORTANT I IMMEDIATA VOL DUR A TERME AQUESTA COMISSIÓ?

Una manifestació, a la qual haurien d'assistir tots els qui es preocupen pel futur de sa Dragonera i de les altres zones de Mallorca amenaçades pel capitalisme.

Terra i Milenar

que vol aquesta gent?

ES RACÓ DE SA PADRINA

Sa tia Marranxa
passeja gerret,
i mostra sa panxa
per un foradet.

Dematí, dematinada,
pas per ca vostra i no hi sou;
i ara ja no hi ha rou,
ni rou, ni rou, ni roada.

Una barca veig venir
de devers Sa Dragonera;
allà on tenc sa quimera
no me cans de mirar-hi.

Una formiga malalta
a dur aigo se'n va anar,
se va carregar la mar,
sa terra que Déu crià,
sa d'aquest món i l'altre.

Quan s'estimat se morí
jo em pensava tornar loca;
llavors vaig pensar i vaig
dir:
una per hom mos ne toca.

Més sap un ase i un missàr, que un missàr tot sol.
A ase encarat, deixau-lo passar.
Qui vol bístia sense vici, tot l'any ha d'anar a peu.

PARLEM DE POESIA: BLAI BONET

En Blai Bonet va néixer a Santanyí l'any 1926. Es tracta d'una de les personalitats més inquietants i profundes -i tal volta més complexes- que ha donat la nostra literatura de tots els temps. La seva revelació en 1950, a través del petit recull "Quatre poemes de Setmana Santa", va produir una vertadera commoció. Es va parlar d'una renovació total, integral, de la poesia mallorquina. I en realitat era així, almenys en l'aspecte formal. Blai Bonet estrenava un llenguatge líric nou, mesell d'imatges enlluernadores i agosarades, que va trobar tot seguit la plenitud d'expressió en el llibre "Entre el coral i l'espiga", aparegut l'any 1952... En un aspecte, l'obra primerenca del poeta es mantenia fidel a la tradició: la preferència pel tema paisatgístic. Blai Bonet cantava un paisatge delirant, acolorit de sons i de perfums: un mar i un camp humanitzats, vivents, amb músculs i sang i ànima...

...però som enfora de "L'Escola Mallorquina". La pulcritud dels vers ha estat substituïda per l'expressivitat de la imatge, i el llenguatge gramaticalment puríssim ha fet lloc a un idioma més aviat impur i vacil·lant, si no atemptatori a les bones regles de la gramàtica. Però aquest menyspreu dels valors formals resta compensat amb escreix per un do excepcional de penetració lírica; una puixança arravatada i arravatadora, capaç de crear amb un sol vers, amb uns mots, tot un àmbit de sensacions, de suggestions i de vivències.

"Cant espiritual" (1953) assenyalava el tomb cap a una poesia més exxuta i més aspra, travessada de patètica inquietud religiosa, ensems que apuntava la confusió conceptual, la mena de desequilibri càdctic que caracteritza l'obra més recent de Blai Bonet... L'any 1961 publicà "Comèdia", i té escrit el recull inèdit "Oh Calvary, Calvary!".
(Resumit del llibre "La Literatura moderna a les Balears" de J. Mª Llompart planes 188 i ss.)

MAR ADOLESCENT

Hort de llimones i gínjols
i bellveures vora el mar.
Nacre verd amb ulls de plata,
mar saliner de setze anys.

Aquest noi, com se revinclia
per veure l'horta i el camp!
Canaris de llimonera
volen els seus dits de sal.

-Deixau-me saltar l'arena.
Tallau-me els penyals d'aram,
i els pins d'or que sempre canten,
remulls de llum, inclinats...!

Pensar que mai no has de veure,
donzell ardent de pits blaus,
el plor morat de la vinya
ni el pes gloriós del blat!

Mai! li va dir, i el seu coll
tenia clavells de sang,
i els múscles, obscurs, bromera
de nenúfars grocs i blancs...

.....

Hortolans, deixau la sínia,
portau llimones al mar...!

LA CALA

Obriue-me dins el mar, vells pescadors,
que m'entri de verdor una alenada
que tingui llum de barques i pinar,
i el sol em transparenti el joc de l'aigua.

Carritxeres de sol. El mar dibuixa
blancors i morenors de les terrasses,
que guaiten, sota una ombrel·la verda,
a la fira de llum, il·luminades.

Dormides xarxes fosques pels murs blancs:
el sol hi juga, aranya entre les mallas.
Tot dorm un somni verd; només el sol
llança una pluja d'or als pits de Dànae.

Un molí d'alegria tenc al cor...
Moliners, moliners d'aigua salada:
pel caló del meu cos, lent, hi desfila
un horabaixa mariner del Carme.

DATEC

- Dia 1.- Cap d'any
 Dia 5.- Colcada dels Reis. Bella festa. Sac de il·lusions
 Dia 8.- Dissort pets allots: torna començar s'escola
 Dia 11.- En Tomeu Bennàssar xerra a Sa Rectoria.
 Dia 16.º Foguerons
 Dia 17.- Sant Antoni. Sí?, no?, si!. Fogueró a s'estació. Es matí, passeig de cornetes i tambors i dimonis.
 Dia 20.- Fogueró a sa Plaça Nova. Botifarró i llangonissa. Ball de bot.
 Dia 21.- Bàsquet a s'Escola Nova
 Dia 25.- En Tomeu Bennàsser torna fer una xerrada

g. quina i j. rosselló

FLOR DE CARD

Bolletí-revista del Club Card. Sant Llorenç des Cardassar.
 Gener de 1.979. Número 29. Dipòsit legal: PM 765-1973
 Edita Club Card. Domicili: carrer Major s/n
 Director: Bartomeu Domenge i Amer

NOTA: Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

COLLABOREN

Andreu Amer, Josep Cortés, Grup-2, Ignaci Humbert, Guillem Pont, Guillem Quina, Joan Rosselló, Ramon Rosselló, Francesc Umbert, Isabel Nicolau, 23 capellans de la part forana ... i altra gent de bona voluntat que s'acosta a l'hora de voltar-la

NOTA INFORMATIVA:

En compliment de lo disposat a l'article 24-1 de la vigent Llei de Premsa i Impremta, Flor de Card fa saber:

- Que es distribueix gratuïtament entre els socis interessats del Club Card i que les despeses de l'edició es compen sen mitjançant aportacions voluntaris dels esmentats socis.
- Que el director de la publicació és en Bartomeu Domenge i Amer.
- I que l'edita el Club Card, els directius del qual, i en espera de renovació de Junta, són: Eduardo Perales Morillas (Pres.) Bartolomé Pont (sots-pres.) Isabel Nicolau (secret) Guillermo Quina Riera (tresorer) i com a vocals: Miquel Rosselló, Josep Cortès, Antonia Servera.

DARRERS RUMORS: De cara a les vinents eleccions municipals, es comença a parlar de llistes. En concret, una de carrioners independents encapçalada per en Mateu Puigròs, la de UCD encapçalada per en Bartomeu Pont i una de independents llorencins encapçalada per en Mateu Girart. Resten encara a l'aire les llistes del PSOE i de l'actual batle Miquel Vaquer.